

ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ
ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

(Εκ χφ.κωδ. 1104, τῆς Ι.Μ.Μ. Βατοπαιδίου)

Κατὰ τὸ πλεῖστον συμπληρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ

Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Βατοπαιδινῶ

ΙΕΡΑ ΜΕΓΙΣΤΗ ΜΟΝΗ
ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΟΥ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τὰ ἑξῆς Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Υπερβαλλόντως κοσμήσασα, πράξει τὴν κλῆσιν σεμνή, φερωνύμως ὑπέμεινας, σοῦ τὸν μόνον Κύριον, Ὑπομονὴ ἀήττητε, ἐντεῦθεν εὔρες προπορευόμενον, ἐπαγγελίας πρὸς γῆν τὴν ἄϋλον, στύλον πολύφωτον, τοιαύτης θείας ἔνδοξε, ὑπομονῆς καὶ αὐτοῦ ταῖς χάρισιν, τὴν ψυχὴν ἐφαίδρυνας.

Παρθενικοῖς σου τοῖς αἵμασι, ψυχὴν καὶ σῶμα καὶ νοῦν, πορφυρώσασα ἔνδοξε, στέφος τὸ ὑπέρλαμπρον, Θεοῦ χειρὶ ἀπέιληφας, καμίνου φλόγα δρόσω κατέσβεσας, πυρὶ ἐνύλω ἀθέους ὤλεσας, θήρας ἀπήλασας, φῶς ἐξ ὕψους ἔβλεψας καὶ ἀστραπᾶς, τὸν τοῦ σκότους ἄρχοντα, πρὸς βυθὸν κατηκόντησας.

Υπομονὴ παμμακάριστε, τὰς οὐρανίους μονάς, ἐπαξίως ἀπέιληφας, σὺν μαρτύρων τάγμασι, καὶ παρθένων ὁμοίων σοι, τοὺς ἐκτελοῦντας πόθῳ τὴν μνήμην σου, καὶ καρτερίᾳ ἐπιζητοῦντας σοι, δίδου πρεσβείαις σου, καὶ πταισμάτων ἄφεσιν παρὰ Χριστοῦ, χάρισαι καὶ λύτρωσιν, τῶν ἐνοχλούντων δεινῶν.

Ὠντως φρικτά σου τὰ ἔπαθλα, σὺ γὰρ ἐν ξύλῳ σεμνή, κρεμμαμένη ἀνύψωσας, πρὸς Θεὸν διάνοιαν, καὶ τυράννους ἠδάφησας, ξεσμοῖς σαρκῶν σου, Χριστὸς ὡς εὔροϊζος, θαυμάτων αἴγλην ἐν κόσμῳ

ἤστραψας, φῶς ἔγνωσ ἄνωθεν, καταυγάζων φρένας σου, καὶ ἐν αὐτῷ, τὸν φαιδρὸν νυμφίον σου, καθορῶσα ἀνέμελλες.

Δόξα. ᾠχος πλ. β΄.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος, παρέστη ἡ Μάρτυς καὶ ἀθληφόρος Ὑπομονή, περιβεβλημένη τῶν γενναίων ἄθλων τῆς τὰ γέρα ἄπερ ἐκτίησατο τῇ καρτερίᾳ τῶν βασάνων, ποικίλως δοκιμασθεῖσα, πυρὶ καὶ βασάνοις ἀνηκέστοις, τὸν δράκοντα κατέβαλε, καὶ Χριστῷ προσενεχθεῖσα ὡς ζῶσα προσφορά, τὸν λογισμὸν σου, τοῖς οὐρανίοις κάλλεσι προσηλώσασα, κατέπαυσας ἤδη πρὸς τὰ ποθούμενα· πᾶσι τοῖς πιστοῖς γέγονας καρτερίας τύπος καὶ ὑπομονῆς, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν τιμώντων τοὺς θεῖους ἀγῶνας σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε, τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἄγνης προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος, ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

ᾠχος α΄.

Τὰ λαμπρὰ σου καὶ θεῖα ἄθλα, Ὑπομονὴ μάρτυς πανένδοξε, πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν κατηγλαΐσας· Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι ηὐφράνθησαν, ἐπὶ τῇ φιλοθέῳ σου μαρτυρίᾳ, καὶ ὁ ἀθλοθέτης Χριστὸς ἐδέξατο τὴν μακαρίαν σου ψυχὴν, καὶ τῆς θείας δόξης τῷ στεφάνῳ κατέστεψε· τῇ φερωνύμῳ δὲ σου ἀρετῇ, ἐγένου τοῖς πιστοῖς παρηγορία καὶ τῇ μαρτυρικῇ σου παρῶρησίᾳ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ὁ αὐτός.

Τῷ θείῳ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ πυρπολουμένη, καρτερίας ἐπόνυμε, τοῦ πυρὸς τὴν καῦσιν καὶ τῶν λοιπῶν βασάνων, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω,

ὑποῦσα τὸν νοῦν σου, τοῖς ὑπερκοσμίοις κάλλεσι, ἔσπευδες τούτων ἐπιτυχεῖν καὶ τῶν ἐνταῦθα ἀλγεινῶν κατεφρόνησας· τῷ οὐρανίῳ νυμφίῳ συναφθεῖσα, τοῦ προσκαίρου παρίδες τὸ μάταιον· διὸ καὶ ὁ στεφοδότης Χριστὸς δεξάμενος τὸ παρθενικὸν καὶ καθαρῶτατον πνεῦμα σου ἐν σκηναῖς αἰωνίοις εἰσωκίσατο, ἔνθα νῦν παρισταμένη Ὑπομονὴ καρτερόψυχε μέμνησο καὶ ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Πνευματικὴν χορείαν συγκαλέσωμεν, τὰ πλήθη τῶν πιστευόντων, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ἀθληφόρου Ὑπομονῆς. Αὕτη ἀρρῆνύσασα τὴν φύσιν, δι' ὑπομονῆς πᾶσαν βίαν, τῶν μαρτυρικῶν βασάνων κατέβαλε, καὶ τῇ φιλοθέῳ διαθέσει τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπην ἐπλήρωσε· ὑπὲρ Χριστοῦ τὰ ἴδια μέλη, εἰς θάνατον παρέδωσε καὶ τὸν μαρτυρικὸν στέφανον ἀξίως ἀπέλιπε, ταῖς ἄνω μοναῖς ἀντάξια τῶν πόνων εἰσοικισθεῖσα, πρέσβευε καλλιπάρθενε ὑπὲρ τῶν τιμώντων τὰ ἱερά σου μνημόσυνα.

Καὶ νῦν.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χαίροις πανένδοξε Μάρτυς, ὑπομονῆς ὁ κανὼν, τοὺς ἄθλους σου τιμῶμεν, δι' ὧν ἔτρεψας πάσας, ἐχθροῦ τὰς πανουργίας, σθένει Χριστοῦ, καὶ χοροῖς κατηξίωσαι, τῶν ἀθληφόρων πρεσβεύουσα ἐκτενωῶς, σωτηρίαν τοῖς τιμῶσι σε.

Τῆς ἀθληφόρου τὴν μνήμην, νῦν ἐορτάσωμεν, αὕτη γὰρ ὄντως πάσας, ἀρετῶν τὰς ιδέας, εἰργάσατο προφρόνως σθένει Χριστοῦ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἠρίστευσε, διὰ πυρὸς καὶ βασάνων πολυειδῶν, τὸ μαρτύριον πληρώσασα.

Τοὺς σπαραγμοὺς τῆς σαρκός σου, Κόρη ὑπήνεγκας, τῆς ἄνω βασιλείας, θελγομένη τῷ πόθῳ, καὶ τὴν μετὰ ἀγγέλων διαγωγὴν, καὶ τῆς δόξης τὸν Κύριον, πρὸς ὃν ἰκέτευε καὶ ἡμᾶς, κατατάξαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν κοσμικὴν ματαιότητα ἀποκρουσαμένη, τῷ σῶ νυμφίῳ Χριστῷ κατηκολούθησας, Ὑπομονὴ Μάρτυς πανάριστε· ἔρωτι θεῷ σαγηνευθεῖσα, τὸν ἐπίκληρον ἀπέρριψας, καὶ τὸν πρόσκαιρον μνηστήρα ἀπέφυγες· βασάνοις πρὸς τοῦτο παραδοθεῖσα ποικίλοις, ἀνδρείως ὑπήνεγκας, τὴν πυρὰν καὶ τοὺς ξεσμοὺς, μηδὲν δειλιάσασα, ὑπομονῆς κανὼν τοῖς πιστοῖς γέγονας πανεύφημε, διὸ πρόβευε τῷ Κυρίῳ, Μάρτυς ἀξιάγαστε ὑπὲρ τῶν τιμώντων τὴν πανίερον μνήμην σου.

Καὶ νῦν.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακήσεις δέχου Πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Μαρτύρων ἀγλαΐσμα Ὑπομονὴ θαυμαστὴ, τὸ στέφος ἀπειλήφας τῆς μαρτυρίας καλῶς, ἀθλήσασα πάντιμε· ἔλυσας τοῦ βελίαρ πανουργεύματα πάντα, ὕψωσας τὸν Σωτῆρα τοῖς γενναίοις σου πόνοις, καὶ νῦν πρόσβευε τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος δ. Ταχὺ προκατάλαβε.

Δοχεῖον γεγένησαι τοῦ θεοῦ Πνεύματος, καὶ νύμφη πανάμωμος τοῦ Παντοκράτορος, Χριστῷ ἁρμοσθεῖσα φαιδρῶς, ἠΰφρανας τῶν ἀγγέλων, ὑπερκόσμιον τάξιν, ἤθροισας τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς τὴν θείαν σου μνήμην, διὸ πανηγυρίζομεν, ταύτην ἐν ἄσμασιν.

Θεοτοκίον.

Χριστὸν ἐσωμάτωσας, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν, τὸν κόσμον ῥυόμενον, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀράς, Παρθένε πανύμνητε· ὅθεν ῥῦσαι με Κόρη, ἐκ παθῶν ἀκαθάρτων, διδοῦσα τῇ ψυχῇ μου τὸν σωτήριον φόβον, ἵνα τὰς τοῦ βελίαρ, ἐφόδους ἐκκρούσομαι.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς μύρον ἐκλεκτόν, καὶ εὐῶδες Κυριῷ, προσήχθης τῷ Χριστῷ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, τῷ κάλλει τῆς ἀθλήσεως σεαυτὴν ὠραΐσασα· ὅθεν σήμερον, τὴν ἱερὰν σου τιμῶντες μνήμην πάνσεμνε, Χριστὸν δυσώπει σωθῆναι, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ἐλπίς χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεὸν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ ἀεὶ σὲ δοξάζουσιν.

Κανὼν τῆς Ἁγίας φέρον ἀκροστιχίδα

«Τοὺς σοὺς ἀγῶνας Ὑπομονὴ θαυμάσω» ΘΦΑ.

Ῥδὴ α΄. Ῥχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ διαγαγόντι.

Τράνωσον μου τὴν γλῶσσαν, καὶ τὸν νοῦν μου αὔγασον πρεσβείαις σου, τοῦ ἀξίως σε φράσαι, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ κατορθώματα.

Ἦλη πεποικιλμένη, καὶ κεκοσμημένη παναοίδιμε, τῷ νυμφίῳ σου Λόγῳ, παρεστῶσα ψυχῆς καθαρότητι.

Ἦπὲρ δόξαν χρυσίου, ὑπὲρ ὄλβον γήϊνον ἐπόθησας, τὸν οὐράνιον πλοῦτον, ἀθλοφόρε Κυρίου πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Γάρκα ἐκ τῆς Παρθένου, εἴληφεν ὡς ἄνθρωπος ὁ Κύριος, τῇ θεότητι μείνας, ἀσυγχύτως Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Ῥδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Γαρκὸς τὴν ἀσθένειαν, εἰς ἀρρῆνότητα ἐνδοξε μεταβαλοῦσα, ὅθεν τοὺς ἀσάρκους, ἐταπείνωσας δαίμονας.

Ἦλην σου τὴν ἔφεισιν, πρὸς τὴν ἀκρόπολιν ἔστησας, Ὑπομονὴ τοῦ σὲ δεδωκότος, τὴν ἰσχὺν ἐν ταῖς μᾶστιξιν.

Ἦμνοις τῷ Δεσπότη σου, ἐπὶ τοῦ κύματος ἔμελπες Ὑπομονή, τῶν παρανομούντων, καὶ τούτους ἐμυκτήρισας.

Θεοτοκίον.

Γὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ τεῖχος ἡμῶν χριστιανοί, σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως Ἀνύμφευτε.

Κάθισμα. Ῥχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ αἷμα σου σεμνή, ὡς ὁσμὴ εὐωδίας, προσέφερες Χριστῷ, τῷ νυμφίῳ σου Κόρη, ἀντάμειψιν δὲ εἴληφας, ἰαμάτων χαρίσματα, ἀναβλύζουσα, τοῖς προσιούσιν ἐν πίστει, παύειν τὰς ἡμῶν, Ὑπομονὴ περιστάσεις, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἄγνη, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἴκτιρον αὐτὴν, ὑπὸ πλήθους παισιμάτων, εἰς βυθὸν ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας πανάμωμε, καὶ ἐν ᾧρᾳ με, τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, ἐλευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, φρικτῆς ἀποφάσεως.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, ᾧφθης ἀθλοφόρε τοῦ Παντοκράτορος, καθορῶσα θεῖον κάλλος αὐτοῦ, καὶ φανταζομένη τῆς ἐλλάμπσεως.

Γραφικῶς Μάρτυς ἦνοισας, τῆς ὑπομονῆς, τὸ ἔνδοξον στάδιον, ἀθλοφόρε καρτερόψυχε, καὶ τοῦ σοῦ ὀνόματος τὴν εὐγένειαν.

ᾠραιώθης πανεύφημε, ταῖς μαρμαρυγαῖς τῆς θείας ἐλλάμπσεως, ὡς ὀπλίτις θείας πίστεως, ὡς τῆς ἀληθείας φῶς γενόμενον.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθεῖσαν ἀνέστησας, πᾶσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν πανάμωμε, ὡς τεκοῦσα τὸν Θεὸν ἡμῶν, ζωοδότην μόνον καὶ φιλόανθρωπον.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἀθλοφορικὸν ἐκτελέσας τὸ ἀγώνισμα, ἀθλοφόρε παναοίδιμε, βασάνων πόνοις καὶ τῶν ἀλγεινῶν ὑπέφερες.

Γάρκα τοῖς δεινοῖς, καὶ τὰ μέλη παραδέδωκας, τῆς ψυχῆς σου τὴν εὐγένειαν, διατηροῦσα ἀμόλυντον καὶ ἀκράδαντον.

Θεοτοκίον.

Ἦπὸ τῶν ἐμῶν, ἐγκλημάτων βυθιζόμενος, καὶ τοῖς κύμασιν ποντούμενον, τῆς ἁμαρτίας, πρὸς ζωὴν ἔλκυσσον Πάναγνε

ᾠδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Πατρίδα καταλιποῦσα, τὴν πρόσκαιρον καὶ ἐπίγειον, τὴν ἄνω περιχαρῶς, μητρόπολιν ἔφθασας, τὴν θεῖαν καὶ ἄϋλον, τῶν ἑορταζόντων μετὰ ἤχου καρτερόψυχε.

Ὁ ζῆλος ὁ τοῦ Θεοῦ, κατέφαγέ σε πανένδοξε, μὴ καρτεροῦσα σεμνή, ὀρῶσα ἐχθρῶν ἀθέων, τὴν σαθρὰν ἀσθένειαν, ταύτην δειγματίζεις, ἐν τοῖς πόνοις καὶ ἐν θαύμασιν.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ καθαρὸν, τῆς χάριτος ἐνδιαίτημα, τῶν πάντων δημιουργόν, δυσώπει καὶ Κύριον, τὰ πάθη τὰ ἄτοπα, τῆς ἐμῆς καρδιάς, θεραπεῦσαι Παναμώμητε.

Κοντάκιον.

Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικός.

Ὠς ἄστρον ἀπλανές, τοῦ ἡλίου τῆς δόξης, ἀνέτειλας σεμνή τοῖς τιμίους σου ἄθλοις, τὸν τύραννον ἡσχυνας, τῇ γενναίᾳ ἐνστάσει σου, χάριν ἄνωθεν, παρὰ Κυρίου ἀθλοῦσα, καὶ στεφάνῳ σε, ὁ ζωοδότης βραβεύει, ἀξίως τῶν πόνων σου

Ἔτερον.

Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τῇ ὑπερμάχῳ καὶ ὀξείᾳ ἀντιλήψει σου, ἡ τοῦ Χριστοῦ τῇ συμμαχία σου κρατύνονται, καὶ ἀθλοῦσι Χριστοῦ δυνάμει· ἀλλ' ὡς οὕσα τῇ ἀθλήσει σου στερέωμα, τῇ πρεσβείᾳ σου γενοῦ ἡμῶν ἀντίληψις, ἵνα τύχωμεν σωτηρίας οἱ τιμώντες σε.

Ὁ Οἶκος.

Τράνωσόν μου τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν νοῦν μου φωτὶ σου, ζωοδότα Σωτήρ, τοῦ ὑμνήσαι ἀξίως τὴν λαμπρὰν σου ἀμνάδα, ὑπὲρ γὰρ τῆς σῆς μαρτυρίας παρέδωκεν ἑαυτὴν τοῖς βασάνοις, τῶν ἰδίων μελῶν μὴ φεισθεῖσα, τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην εἰς τέλος ἀπέδειξε· καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τούτοις τοὺς τιμίους αὐτοῖς ἄθλους τιμώντες βοῶμεν πρὸς αὐτὴν γηθοσύνης· χαίροις πολυάθλε Παρθενομάρτυς Κυρίου, τῆς καρτερίας κανὼν ἀνδρικότατε, Ὑπομονὴ παναοίδιμε, τοῖς οὐρανίοις χωροβατοῦσα καὶ σὺν ἀγίοις κατατροφῶσα, ἀξίως τῶν πόνων σου, ἀλλὰ πρέσβευε ὅπως τύχωμεν σωτηρίας οἱ τιμώντες σε.

Χαῖρε κόρη ἡλιόμορφε τῶν μαρτύρων καλλονή,
Χαῖρε σέμνωμα τῆς πίστεως καρτερίας ἐμμονή,
Χαῖρε ὅτι τῇ ἀθλήσει σου τοὺς πιστοὺς οἰκοδομεῖς,
Χαῖρε ὅτι τῇ ἐνστάσει σου τοὺς ἐχθροὺς ποδοπατεῖς,

Χαῖρε κλέος τε καὶ καύχημα τῆς πατρίδος καὶ φυλῆς,
 Χαῖρε ὅτι τῇ ἀνδρεία σου πρὸς ἀγῶνας συγκαλεῖς,
 Χαῖρε κόρη καρτερώνυμε καὶ ἐλπίς τῶν ἀθλητῶν,
 Χαῖρε ἔμβλημα σεβάσμιων μοναστῶν καὶ ἀσκητῶν,
 Χαῖρε ἄρωμα τῆς πίστεως εὐωδία τοῦ Χριστοῦ.
 Χαῖρε ὕψωμα καὶ καύχημα τοῦ ἀεὶ ἀγωνιστοῦ,
 Χαῖρε στήριγμα καὶ ἔρεισμα τῶν ἀθλούντων προφανῶς,
 Χαῖρε ὅτι τῇ ἀθλήσει σου χαίρει γῆ καὶ οὐρανός,
 Χαῖρε ὅτι τεύξονται σωτηρίας οἱ τιμῶντες σε.

Συναξάριον.

Τῇ ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς (Ἀπριλίου) μνήμη τῆς Ἁγίας Παρθενομάρτυ-
 ρος Ὑπομονῆς.

Στιχ. Ὑπομονῆ στήριγμα πιστοῖς μέγα

Κεκαυμένη πρόσσεισι νύμφη Κυρίου.

Ταῖς αὐτῆς πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ο λαμπρός σου νυμφίος, ἀμαράντους στεφάνους σεμνὴ χαρίζεται,
 τῇ θεία κορυφή σου, ὡς τούτου τὰς συνθήκας, Ὑπομονὴ τηρήσασα,
 καὶ τὸν φθαρτὸν μνηστήρα, σχέσει καταλειποῦσα.

Νεανίας τοὺς πάλαι, μιμουμένη θεόφρον, Παρθενομάρτυς Χριστοῦ,
 ὡσπερ φλόγα τὴν πλάνην, κατέκαυσας τοῖς ρείθροις, τῶν ἐνθέων
 αἱμάτων σου κράζουσα ἐν παρῶρησίᾳ· Χριστὲ εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ Τριάς ἡ ἁγία, τὴν πανάμωμον νύμφην, γέρας χαρίζεται, Πατὴρ
 τὴν θεϊαν δόξαν, Ἰησοῦς τὴν βασιλείαν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον,
 θαυμάτων ἐνέργειαν καὶ ἰαμάτων χάριν.

Θεοτοκίον.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, ὃν ἐγέννησας Μῆτερ νῦν ἐκδυσώπησον, ῥυσ-
 θῆναι τῶν πταισμάτων, παθῶν τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυ-
 γάζοντας, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η΄. Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων.

Αρετῶν ἀνέστης πρὸς τὸ ὕψος, καὶ τῆς ἀκροτάτης θεωρίας, τὴν
 ἔλλαμψιν καταπλουτοῦσα, κραυγάζεις εὐχαρίστως τὸν Κύριον ὑμ-
 νεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υδωρ ζῶν ἐδείχθης ἀθλοφόρε, τοῖς πιστοῖς ποτίζουσα τὸ νάμα, τῆς χάριτος Ὑπομονή, ἀρδεύουσα τοὺς βοῶντας· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μαρτυρίου κόνδυ ἐκποιοῦσα, τῶν εἰδώλων μέθην θριαμβεύεις, πρὸς σῶφρονα τοὺς γηγενεῖς, σωφροσύνην ποτίζουσα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ακατάληπτος ὁ τρόπος τῆς λοχείας, ἀνερμήνευτος ὁ πλοῦτος τῆς ἀγνείας, Πανάμωμε Μῆτερ Θεοῦ, διὸ σὲ πᾶσα γλῶσσα, ὑμνεῖ εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ´. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Σήμερον ἄγει ἑορτήν, πᾶσα κτίσις ἐν τοῖς ἄθλοις σου ἔνδοξε, καὶ συγκαλεῖται αὐτῆς, πάντα τὰ τέκνα, αἶνον τῶν πάντων Θεόν, ἀναφωνοῦσα ψαλμικῶς Θεὸς ἐθαυμάστωσεν, τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ, ἐπὶ πάντας τοὺς ἁγίους ὡς γέγραπται.

ᾠράθης στύλος φωτεινός, καὶ λυχνία καταυγάζουσα ἅπαντα, τῆς γῆς τὰ πέρατα, ταῖς λαμπηδόσι τοῦ θείου Πνεύματος, ὅθεν λαμπάδας φαεινάς, ἐν χερσὶ κατέχουσα, εἰς βασιλείαν Θεοῦ, συνεισηλθες ἐν χαρᾷ παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

ᾠς ὄρθρος φέρεις τὸν Χριστόν, ὡς αὐγὴ δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, ἡμῖν ἀνέτειλας, φωτίζουσα πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, παρθενομήτορ Μαριάμ, πύλη ἐπουράνιε, ναὲ τοῦ ζῶντος Θεοῦ, κιβωτὲ νῦν καὶ λυχνία τῆς χάριτος.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς μαθηταῖς.

Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, τοῦ Χριστοῦ εὐωδία, Ὑπομονὴ ἀγλαΐσμα, ἀθλητῶν τοῦ Κυρίου, ἀνυμνοῦμεν σε πάντες, καὶ τοὺς θείους σου ἄθλους τιμῶμεν, σὺ γὰρ ἔσβεσας, πλάνην πᾶσαν δαμιόνων καρτερικῶς, καθελοῦσα πᾶσαν κακοπιστίαν, ὑπὲρ ἡμῶν οὐκ πρέβευε, καὶ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα φρικτὸν πανάμωμε, ὅτι τὸν πρὸ αἰώνων, ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκλάμπαντα ὁμοούσιον Λόγον, γεγέννηκας ἀπορρήτως· ὅθεν σε Θεοτόκον, ὁμολογοῦμεν Δέσποινα, ἀληθῶς καὶ κυρίως, ὡς ἀληθῆ, τοῦ Θεοῦ Μητέρα· ὃν ἐκδυσώπει, αὐτὸν θεομακάριστε ὑπὲρ γένους ἀνθρώπων.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΛΙΝΟΥΣ

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Πολυώδυνα βάσανα, ὑποστᾶσα ὑπέμεινας, καρτερῶ φρονήματι καὶ ἠρίστευσας, καὶ τὰ ἐχθροῦ πανουργεύματα, εἰς τέλος ἀνέτρεψας, καὶ τὴν πίστιν εἰς Χριστὸν, περιτρανῶς ἐκήρυξας καὶ κατηύφρανας, τῶν πιστῶν τὰς χορείας ἀθληφόρε, καὶ ἐδέξω τὸ βραβεῖον, Ὑπομονὴ παμμακάριστε.

Τὴν τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψιν, δεξαμένη πανεύφημε, τὴν τοῦ κόσμου ἅπασαν ματαιότητα, ἀρνησαμένη κατέλειπας, Σταυρὸν γὰρ ἐπ' ὤμων σου, καὶ μελῶν τὴν ἐκκοπήν, τῆς καμίνου τὴν φλόγωσιν σὺ ὑπέμεινας, τὴν ἀγίαν σου μνήμην χαρμοσύνως, ἐκτελοῦντες δυσωποῦμεν ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρέσβευε.

Τῆ ἔλλάμψει τῆς χάριτος, φωτισθεῖσα πανεύφημε, τῶν εἰδώλων ἔλειπες τὰ σεβάσματα, βροτὸν νυμφίον ἀπέπτυσας, κατ' ἶχνος ἐβάδισας, τοῦ Δεσπότη σου Χριστοῦ, Ὑπομονὴ αἰοίδιμε, καὶ νῦν πρέσβευε, καρτερία δοθῆναι τοῖς τιμῶσι, τὴν πανίερρον σου μνήμην, κλέος μαρτύρων καὶ καύχημα.

Νυμφευθεῖσα ἐν Πνεύματι, τῷ Χριστῷ διὰ πίστεως, ὥσπερ προῖκα πάνσεμνε αὐτῷ προσήνεγκας, τῶν σῶν μελῶν τὴν ἀφαίρεσιν, πυρὸς τὴν κατάφλεξιν, φυλακὴν καὶ τὰ δεσμά, τὴν τοῦ αἵματος πρόσχυσιν καὶ τὸν θάνατον, ὡς θυσίαν εὐώδη τῷ Κυρίῳ, Ὑπομονὴ Μάρτυς Κυρίου, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύουσα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Παρθενομάρτυς στεφηφόρε, Ὑπομονὴ πανένδοξε, σὺ τῷ Χριστῷ νυμφευθεῖσα, τὴν παροῦσαν παρεΐδες ματαιότητα· βασάνοις δε ἔτασθεῖσα ποικίλοις, οὐκ ἐνέδωσας, τῇ τῶν τυράννων ὠμότητι, ἔρωτι θείῳ φλεγομένη, τῶν ἀλγεινῶν ὑπέμεινας τὴν βίαν, καὶ τῆς

ἐπωνύμου ὑπομονῆς, τοῖς πιστοῖς γέγονας ἀντίληψις· καὶ νῦν πρέσβευε ἀθληφόρε πανάριστε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων τὰ ἱερά σου μνημόσυνα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια, ὕμνεϊ σε, Κεχαριτωμένη Μῆτερ ἀνύμφευτε, καὶ ὑμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν· Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίστιχον.

Ἐπομονὴ σεμνὴ Παρθενομάρτυς
Ἰωσήφ πρόσδεξαι τὴν ὕμνωδιάν.